

покоятъ и почналъ да се дразни отъ всѣки шумъ около заключената врата. Следъ нѣколко дни най-после Ирени се явилъ между другаритѣ си. Джобоветѣ му били пълни съ нѣкакви кжси дървени клечици. На всѣки въпросъ — какво е правилъ въ стаята и какво е открилъ, той изваждалъ съ гордостъ отъ джоба си дървена клечица, драсвалъ я на стената и пѣхвалъ подъ носа на запитвача горящата клечка.

— Ето моето откритие! Разбирате ли какво значи това откритие? То ще обиколи цѣлия свѣтъ и всички хора по земята ще си добиватъ огънь съ моя кибритъ!

Слухътъ за новото изнамѣрване се разнесълъ изъ града много бързо и следъ нѣколко дни въ училището се явилъ фабрикантътъ Рьомеръ, да преговаря съ Ирени. Той искалъ да откупи отъ изнамѣрвача неговото откритие.

Младиятъ, неопитенъ още студентъ, не можалъ още да разбере цената на своето откритие и се съгласилъ срещу много малко възнаграждение да съобщи на фабриканта тайната на получаването.

Изнамѣрвачътъ билъ вѣнъ отъ себе си отъ радостъ, като получилъ 7,000 флорини*) и написалъ на фабриканта, какъ се прави фосфоренъ кибритъ.

„Взема се горещъ разтворъ отъ гумиарабикъ (замкъ, лепило) и се поставя въ него кжсче жълтъ фосфоръ. Въ горещото лепило фосфорътъ се разтопява и, като се трѣска силно стѣклото, той се разбива на ситни капчици, така че се получава гжста, мжтна, бѣлезникава течностъ. Сега се насипва въ хаванче оловенъ окисъ и се налива върху него гжстата фосфорна течностъ и внимателно се разбърква. Приготвятъ се отъ по-рано клечици отъ сухо дърво и

*) Австрийска монета.